

Első fejezet

Két hónappal azután, hogy a ronin megérkezett a Külső Gyűrű Genbara nevű világára, elfogyott a pénze. Ez azonban kevésbé nyugtalanította őt, mint B5-56-ot, aki minden alkalmat megragadott, hogy lehordja a gazdáját.

– Nézd a dolog másik oldalát! – javasolta a ronin mellette guruló társának. – Legalább nem kell aggódnunk amiatt, hogy hol fogunk aludni.

Egy pénztelen embernek nem volt oka arra, hogy szállóhelyek és fogadók holléte alapján tervezze az utazását. A ronin nem tudott fizetni a szállásért. Ennélfogva arra ment, amerre a szíve vitte, és a Genbara erdős tájai kiválóan megfeleltek a vándorláshoz. A hatalmas fenyvesekben csak itt-ott bukkant fel egy-egy megművelt terület, amin azok a telepések gazdálkodtak, akik valaha új életet kezdtek itt. Errefelé távol lehettek a galaxis Magjához közelebb eső, háborús sebekkel teli világoktól.

Azon az éjszakán a ronin egy kisebb fészkerfészeségben aludt, amiről egy öreg helyi favágó beszélt neki az előző napon, amikor a ronin elhaladt a kunyhója előtt.

– A hegyekbe mész, jó uram? Biztosan ezt akarod? – kérdezte a favágó a fogát szívgatva. A kunyhója előtti, szűkös teraszon ültek, és megosztottak egy pohár állott teán. Ez volt az utolsó adag teafű a ronin dobozában, de feláldozta a meleg vízért és a társaságért cserébe. – Akkor menj ezen az úton, át a nyergen! Eljutsz rajta a völgyben fekvő faluba. Ha még létezik.

Ez az utóbbi mondat baljóslatúan hangzott, de a ronin számára azt jelezte, hogy jó irányba megy. B5 elkapta gazdája pillantását, és a saját szeme vörösről kékre váltott harang formájú szalmakalapja alatt; majd a gépezet figyelmeztetést füttyögött.

A favágó, aki nem ismerte a bináris nyelvet, az idegesség jelének vette a kupolaforma fejű droid hangját. Elvigyorodott, és azt mondta:

– Négy falu volt errefelé, kicsi droid, amikor megépítettem ezt a szerény hajlékot. Aztán már csak három, majd kettő. Mostanra egy maradt. Az a szóbeszéd járja a környéken, hogy valakik magukra haragítottak egy szellemet. Egy szellemet, aki nem kedveli a telepeseket.

És azt gondolja ez az ember, hogy ő maga nem zavarja a szellemet? – kérdezte a hang a ronin fejében.

– A hegyek világa egy külön világ – felelte a ronin.

A favágó azt hitte, neki szólt a válasz, és nagy bölcsen bólogt. B5 vészjóslóan és ingerülten nézett a gazdájára. A ronin úgy tett, mintha nem venné észre, de emlékeztette magát, hogy óvatosnak kell lennie. Amikor mások társaságában tartózkodott, a hangnak adott válaszait néha nem hallották meg. Máskor viszont igen, és abból könnyen baj kerekedhetett. Mindenesetre úgy vélte, hogy ha a hegyi falu még létezik, akkor hamarosan új emberek között lesz, még hozzá babonás emberek között.

Másnap reggel megmozgatta a tagjait, hogy kiűzze belőlük az éjszaka hidegét, és megevett egy fél táprudat, az utolsót a készletéből. Lassan rágott, és fájdalmat érzett közben – megdörzsölgette és megnyomkodta azt a régi fémpántot, ami fültől fülig érve összefogta és tartotta az állkapcsát.

B5 egész idő alatt morgott és dohogott neki, öregnek és tehetetlennek nevezte. Állította továbbá, hogy a gazdája nyilván emlékszik még rá, hogy rendelkezik eszközökkel, amelyekkel elegendő kreditet szerezhetne ehhez az őrült utazáshoz – vagy legalább annyit, amennyiből vehetne egy új, korszerűbb állprotézist. De nem, csak halmozza és halmozza a zsákmányt, amíg az lesz a vége, hogy

megszégyenítő módon egy közönséges valami végez vele. Talán a fagy vagy egy fertőzés vagy egy még rosszabb dolog.

– Te is tudod, hogy még ostobább lennék, ha megpróbálnám eladni ezek egyikét – felelte a ronin, és megveregette a köpenye ráncaiban rejtőző kincseket. – Mit mondanék, hol szereztem?

Akkor mit szándékozol tenni a szerzeményeiddel? Azonkívül, hogy gyűjtöd őket? – kérdezte a hang meglehetősen keserűen.

A ronin erre nem tudott válaszolni. Olyasmit nem, amit a nő elviselt volna.

Az ösztönös büntudattól vezérelve benézett a köpenyként viselt hosszú, csuklyás mellény szegélye alá. A ruhadarab ugyanannyit nyomott immár egy éve, amikor is utoljára gyarapította a benne tárolt gyűjteményt. A szegélybe varrt kristályok megcsillantak, mintha üdvözölték volna őt, és afeletti örömben, hogy megkapták a figyelmét, vöröses derengést bocsátottak ki, ami megvilágította az ujjait. Azt akarták, hogy érintse meg, vegye elő, és használja fel őket.

A ronin azonban nem nyúlt hozzájuk, csak elengedte a köpenyét, és az ismét összezárult a mellkasán. Nyomós okkal jött ide, még ha a nőt ez nem is érdekelte, és amíg magánál tartotta a kristályokat, nem okozhattak még több bajt.

Azonkívül, amit te okozol – jegyezte meg a nő.

– Ha azt akarod, hogy meghaljak – felelte a ronin, mialatt rálépett a fenyőtűkkel vastagon borított ösvényre –, csak mutasd az utat!

Akkor menj abba a faluba!

A ronin tapasztalatból tudta, hogy nem várhat további tanácsokat, sem magyarázatot. Végül is a nő kétségkívül azt szerette volna, hogy akármivel találkozik a faluban, az végezzen vele, és nem pedig fordítva.

A felkelő nap melege lassan úzte el a hajnal hidegét. A ronin a droidjával az oldalán megállt a gerincen, és lenézett a hegyek között utolsónak megmaradt falura. A távolban, a fenyőkkel teli völgy másik végében hajóroncs fehérlett a sziklák között. A valaha elegáns, karcsú gép dicstelen véget ért, amikor orral előre be-

levágódott a hegyoldalba. Ezüstös héjazata valósággal ragyogott az erős reggeli fényben, mintha egy apró csillag izzott volna ott.

Költői, nem gondolod? – kérdezte a nő.

– Azt gondolom, hogy az ott egy roncs – felelte a ronin.

B5 csalódottan visított.

– Hogy mit csinálók már megint? – tudakolta a ronin. – Fogalmam sincs, miről beszélsz.

B5 sóhajtott egyet, már amennyire ezt a bináris nyelv lehetővé tette a számára.

Egymás mellett tartottak az utolsónak létező hegyi falu felé. A ronin tudta, hogy valahol ott fogja megtalálni a következő zsákmányát – vagy nem talál semmit. A gyávábbik fele az utóbbiban reménykedett. Talán ezért lassított le, amikor elérték a település előtti utolsó emelkedőt, ahol teaház állt egy öreg, görnyedező fenyőfa mellett. Kellemetlen szag szállt felőle az útra, és bár B5 ezúttal is dohogott – nem kell odaérniük valahová? –, a ronin hagyta, hogy a szag a bejárathoz csalogassa. A teaház gazdája, egy rendezett külsejű sullusti, akinek kerek arcát már megszürkítette a kor, a tisztára söpört padlón ült, és egy szögletes fűtődroid vezetékeivel babrált.

A ronin árnyéka láttán a sullusti megijedt, talpra ugrott, és félve tanulmányozta az idegent. Fekete szeme jobbra-balra, fel-le cikázott, mialatt többször is végignézett a magas, széles vállú alakon, aki az út porával lepett öltözetet viselt, és kardot hordozott a derekán.

Teljesen gonosznak látszol – vélekedett a nő.

A ronin a homlokát ráncolta, mire a teaház gazdája összerezzen.

– Nem, nem veled van baj – szólt rá gyorsan a ronin, majd káromkodott egyet, bár ezzel nem segített a helyzeten. – Hanem a droidoddal. Szivárogo. Megéreztem a szagot odakint, az úton. Megtudom javítani, ha akarod.

A ház gazdája továbbra is félve bámulta őt, mialatt B5 kinézett a ronin köpenyének széle mellől. A droid üdvözölte a sullustit, és bocsánatot kért a társa félelmet keltő megjelenése miatt.

– Adj neki enni és inni – javasolta aztán B5 –, és mindent megjavít neked, amire csak rámutatsz.

A ronin tíz évvel korábban a sértett méltóságától vezérelve vitatkozott volna – hogy micsoda ő, holmi koldus netán, aki gépeket javít egy falat ételért? De az azóta eltelt idő alatt megtanult szerényen és alázatosan viselkedni. Amikor a ház gazdája igent mondott az alkura, csak annyit kérdezett tőle, hogy hol tartja a szerszámain.

A nő nem tett megjegyzést, de a türelmetlensége úgy lebegett a ronin tudata felett, mint egy felhőszakadással fenyegető, sötét felhő. Azt akarta tőle, hogy vesse bele magát abba, ami rá várt. De ő azt választotta, hogy előbb hasznossá teszi magát.

A meghibásodott fűtődroid javítása egyszerűnek ígérkezett. Csak le kellett szedni róla a foltokkal teli elülső burkolatot, hogy fel lehessen fedezni a szivárgás helyét. A ronin addig tapogattatározgatta a vezetékeket, amíg az ujja elszíneződött a kicsapódott anyagoktól – a hiba az energiacsatoló előtti szakaszon volt. Megkérdezte a ház gazdáját, hogy van-e egy nélkülözhető adóvevője, esetleg egy nagyobb méretű időkijelzője vagy hasonló elektronikus készüléke. Az öreg sullusti eltűnt a házban, és egy régi holovetítővel tért vissza, amit a ronin tapasztalatban gyökerező ügyességgel gyorsan szétszerelt. Hamarosan kiderült, hogy a vetítő két biztonsági szigetelője közül csak az egyikre van szüksége ahhoz, hogy lezárja a léket. Ezt követően kitisztította a berendezést, és visszarakta rá a burkolatot – mindehhez a munkához egyetlen óra sem kellett.

– Dermesztő, nem? – kérdezte a teaház gazdája B5-től, mialatt mindketten a ronint figyelték. – Annak idején, a háború alatt akár alvás közben is megjavítottam egy olyan asztrodroidot, mint amilyen te is vagy. Talán még ma is menne. De fűtődroidot még sosem láttam belülről, és így teljesen tehetetlenül állok itt, amikor nem képes felmelegíteni a teának való vizet.

A ronin ekkor felegyenesedett, a teaház gazdája pedig kivezette az épület melletti, árnyékolókkal fedett teraszra, és felajánlotta, hogy készít egyet a legjobb teájából azzal a vízzel, amit az immár halkan zümmögő droid javában melegített.

– És ha belegondolok, hogy először banditának néztelek – jegyezte meg végül a sullusti.

A ronin köszönete jeléül csak bólogatott. Ebből a magasságból belátta az egész falut. A kisebbfajta, szerény település lényegében két sor zsúpfedeles faházból áll, amelyek falait a háború alatt lelőtt gépek duracél burkolatának darabjaival erősítették meg. Ezenfelül számos melléképület is akadt odalent, illetve két-három egyszerű őrtorony.

A falu közepén jókora raktár állt, amelyen zászlók lobogtak, míg tágas ajtaját egy csillaghajó régi zsilipkapuja fedte. A falusiak java része a rizsföldeken dolgozott, míg néhányan a raktár előtti, szögletes téren ácsorogva beszélgettek, az utcákon pedig gyerekek szaladgáltak nevetve. A település egészében véve békés hangulatot árasztott. De ez a fajta nyugalom nem lehetett tartós idekint, a Külső Gyűrűben.

A béke ritkaság, és nagy árat kell fizetni érte – jegyezte meg a nő.

A roninnak ezúttal sikerült féket tenni a nyelvére, bár B5 észlelte, hogy megrándult a szája. A droid ingerülten sípolt, amiért a ház gazdája rosszálló megjegyzést tett rá, miközben kihozta és felszolgált a teát. Aztán B5 kimérten tájékoztatta a sullustit arról, hogy udvariatlanság olyan dolgokat mondani, amiket mások nem érthetnek.

– Köszönöm – felelte kuncogva a Birodalom nyelvén a ház gazdája, aki azt hitte, hogy neki szól a kioktatás. A gyakorlat szülte ügyességgel teát töltött a roninnak, aki átvette tőle a csészét, és hamarosan azon kapta magát, hogy élvezetét leli az itálnak a fenyők illatát idéző, egyedi aromájában és ízében.

– Miért utazol gyalogosan ezen a vidéken, jó uram? – kérdezte alázatosan a teaház gazdája.

– Egy bizonyos illető mindig azzal háborgat, hogy sokat kell mozognom – felelte a ronin.

B5 indulatosan fütyült és vijjogott.

Az öreg sullusti halkán nevetett, és bólogatva válaszolt:

– Igazad van természetesen! Hallgatnia kellene a bölcs tanácsodra!

A ronin vetett egy fenyegető pillantást az elégedetten hallgató B5-re, de mielőtt megszólalt volna, meghallott valamit. Egyelőre halk, de egyre erősödő dübörgés visszhangzott a hegyek között.

A hang forrása ugyanazon az úton közeledett, amin a ronin gyalogolt alig egy órával ezelőtt.

Végül egy óriási páncélozott jármű bukkant elő a fák közül – egy gépezet, amit arra szántak, hogy háborúba menjen, gyilkoljon és pusztítson. Elhaladt a teaház mellett, és folytatta útját a falu felé. Egyetlen ág sem érte el a burkolatát – nem először járt erre. A teaház megremegett, a csészék és a kannák hangosan csörömpöltek, az öreg sullusti pedig megátkozta a távolodó gépezetet.

A falu lakói hamarosan meghallották a dübörgést. A rizsföldeken dolgozó alakok eldobták a szerszámot. A felnőttek felkapták a gyerekeket, és az otthonuk felé rohantak velük, futás közben a saját testükkel takarva őket.

A béke valóban ritkaság volt ezen a tájon...

– A banditák! Egy elhagyatott faluban laknak a hegy másik oldalán – hadarta idegesen a teaház gazdája, közben lebújt egy alacsony fal mögé, és annak takarásából figyelte a falut. – Katonák. Volt katonák. Vagy a Sith seregek maradványai. Nem tudjuk pontosan, de számít az, hogy honnan jöttek?

Ez magyarázattal szolgált arra, hogy mi történt a többi hegyi faluval. A ronin tapasztalatai szerint a dühös szellemekkel sokkal nehezebben lehetett elbánni, mint a banditákkal.

Nem fogsz odamenni hozzájuk? – kérdezte tőle a nő. Bosszantani akarta őt. Vagy inkább rá akarta venni valamire. A nőnek tökéletesen megfelelt volna az, ha ő ész nélkül rohant volna a veszélyforrás felé abban a pillanatban, amikor az ösztönei erre készítették. De ez a készítés alighanem a halálát okozta volna még azelőtt, hogy elérte volna a célját. Ezenkívül azt sem tudta, ezek olyan banditák-e, akik miatt érdemes erőfeszítéseket tennie – vagy pedig náluk is nagyobb veszély várja a faluban. De gyanította, hogy hamarosan ez is kiderül.

B5 halkán füttyögött, mintha hallotta vagy érzékelte volna a gazdája gondolatait. A ronin nem tudta biztosan, hogy a droidja félti-e őt, vagy azt akarja, hogy szálljon harcba. Talán azt kívánta, hogy valahonnan a semmiből kerüljön elő egy harmadik lehetőség. B5 gyűlölte sebesülten látni a gazdáját, márpedig bizonyosnak tűnt, hogy ezen a napon pontosan így fogja látni.

Odalent a páncélozott jármű – legalább kétszer olyan magas volt, mint a házak – megállt a falu közepén lévő téren. Rögtön ezután az oldalában ajtóként szolgáló, vastag fémlemezek leereszkedtek, rámpává alakultak, amelyeken levonultak a banditák. Szedett-vedett páncélzatot viseltek – égésnyomokkal teli, fehér sisakokat, vállvédőket, kar- és lábvérteteket –, de ezeken kívül szinte semmi mást, legfeljebb ágyékkötőt, fejpántot és karpántot, ami talán arra szolgált, hogy megkülönböztessék magukat egymástól. Azt képzelték, a meztelenségük jóvoltából hatalmasak és erősek.

És ezek a bátor harcosok most végigviharzottak a falu utcáján, berúgták az ajtókat, és kivonszolták a házakból a rettegve zokogó falusiakat.

A nő kuncogott, a ronin pedig a fogát csikorgatta, és kortyolt egyet a teájából.

– Jó uram, itt veszélyben vagy! Könyörögve kérlek, odabent várakozz! – rimánkodott a teaház gazdája, a fél karját B5 feje köré fonva, mintha attól tartott volna, hogy az asztrodroid elszáguld valahová.

És valóban, ebben a pillanatban két bandita felnézett a teaházra. A ronin a szemét résnyire vonva figyelte őket. Túl nagy volt a távolság ahhoz, hogy tisztán lássák őt, és nem kellett tartania a sugárvetőiktől sem.

Mindenesetre nem ez a két bandita vonta magára elsősorban a figyelmét, hanem egy másik valami, egy lény, aki egyelőre nem mutatta meg magát, de ugrásra készen rejtőzött valahol. És gyanította, hogy ha nem látja a célpontját, akkor az csak azért van, mert *még* nem pillantotta meg.

A banditák összeterelték a falusiakat a poros térre. Talán arra készültek, hogy mindörökre elhallgattatják őket. Az összes család minden tagját elkapták, a térre vonszolták, és letérdeltették, így most mindenki ott kuporgott egy halomban, védtelenül és kiszolgáltatottan.

– Köszönjük, nagyon köszönjük ezt a baráti fogadtatást – kiabálta az egyik bandita, aki narancssárga parancsnoki vállvértet

viselt. – Most pedig eljött az idő, hogy fizessetek. Azért jöttünk, hogy begyűjtsük az éves adót.

A mellé álló, hosszú hajú alak ordítva hozzátette:

– Ez parancs volt! Ki itt a főnök?

Egy alak emelkedett ki a tömegből, egy kócos hajú, apró természetű fiú, aki legfeljebb tízéves lehetett. Merev mozdulatokkal tett előre néhány lépést, és tiszta, csengő hangon kijelentette:

– Jelenleg én vagyok a falu főnöke. És ti... már eleget kaptatok tőlünk!

A parancsnok hátradőlt, tetőtől-talpig végignézett a fiún, és azt felelte:

– Te? Ismerlek téged! A főnök fia vagy. – Köpött egyet, és gúnyosan folytatta: – Ő tehát elmenekült, és egy gyermekre hagyta a faluját. Gyáva alak az apád!

A parancsnok felröhögött, a társai pedig vele nevettek.

Odafent, a teaház gazdája verejtékező homlokát törölgetve azt súgta a roninnak:

– A falu főnöke súlyos beteg. A fia... hát, ő bátor. Túlságosan is bátor.

– Minő hősiesség! – üvöltötte egy bandita odalent, a téren.

– Eleget kaptatok tőlünk! – utánozta a fiút egy másik bandita, és a fejét csóválva hozzátette: – Ó, kölyök, imádnivaló vagy!

– Bátor beszéd volt, fiú – mondta a parancsnok, miután mindenki abbahagyta a röhögést. – De sajnos egy férfi szava csak anynyit ér, amennyit a fegyvere. És hol van a te fegyvered? Hmm?

A főnök fia egyenesen a parancsnok szemébe nézett, és bátran állta a férfi gúnyos tekintetét. A ronin már egyedül ettől moco-rogni kezdett ültében.

És ekkor a fiú fellendítette a karját.

A következő pillanatban sugárnyalábok villantak meg a falu két átellenes végében. A ronin a tekintetével követte mindkettő röptét.

Az egyik egy háztetőről indult útjára, a másik az egyik óratoronyból. Azon a tetőn egy könnyű páncélzatot viselő, háromszemű gran térdelt, a kezében szuronnyal felszerelt sugárkarabélyt tartott. A toronyban pedig egy rongyokba burkolózó taszken állt, aki máris a következő cél felé lendítette hosszú csövű mesterlövész-

puskáját. A gran és a taszken tüzet nyitottak, és gyors egymásutánban adták le a meglepően pontos lövéseket. És minden egyes töl-
tet leterített egy-egy banditát.

– Szép munka, őrzők! A többi rátok bízom! – kiabálta a főnök fia, és kifutott a térről, a falu lakói pedig továbbra is szorosan összetömörülve követték. Senkit sem hagytak hátra. Nyilvánvaló volt, hogy gondosan megtervezték és begyakorolták azt, amit most tettek.

Nocsak, milyen okos egerek! – állapította meg a nő. – *Csapdába ejtették a macskákat.*

– Ne gúnyolódj! – morogta a ronin.

Szerencsére a teaház gazdáját annyira megigézte az odalent zajló jelenet, hogy nem törődött a vendége megjegyzésével, talán meg sem hallotta.

További felbérelt védelmezők bukkantak elő a rejtekhelyükről – a szedett-vedett felszerelésükből és a fegyverzetükből ítélve fejdá-
vadászok lehettek.

Nagy szemű, ezüstsín burkolatú protokolldroid lépett ki az egyik sikátorból, és forgócsöves sugárágyújával valósággal lekas-
szálta a téren álló banditákat.

Aztán egy pikkelyes testű, izmos trandoshi rohant végig a fő-
utcán, és a hosszú végtagjai, illetve a hosszú fegyverei – egy kard és egy naginata – adta előnyöket kihasználva lekasabolta azokat a banditákat, akik nem menekültek el időben a közelé-
ből.

Egy ládahalom szétrepült, és egy nagyjából félgömb formájú, le-
begő gépezet került elő alóla, amit egy dug vezetett. A gép hasa alól kiálló öt fémkar mindegyike egy-egy hosszú pengéjű kardot tartott, pontosabban őrült gyorsasággal vagdalkozott vele, mialatt a pilóta vad csatakiáltást harsogva vezette a járművét az ellenség felé.

Célt tévesztett sugárnyaláb röppent fel a térről, és a falu felett átszűrve a teaház egyik gerendájába csapódott, mire a ház gazdá-
ja felhőrdült döbbenetében.

A ronin oda sem pillantott, továbbra is a homlokát ráncolva nézett lefelé. Egy megérzésnek engedelmeskedve nem az össze-
csapást figyelte, nem az őrzőket és nem is a fejvesztve meneké-
ket

kereső banditákat, hanem azok hatalmas járművét. És érzékelte, hogy a nő figyelme is a gépezetre irányul.

Mert hiába szabadították el a falu védelmezői az erőszak viharát, az a bizonyos lény még ekkor sem jött elő, de továbbra is ugrásra készen várakozott. A belőle áradó feszültség a roninra is átragadt, és egyre erősödött, míg végül a banditák páncélosának lapos tetején félresiklott egy fémlemez.

Sötét alak bukkant elő a nyílásból, nyilván egy belső lift emelte fel. Fekete köpenyt viselt, az arcát fekete fátyol rejtette, a kezében rövid botféleséget tartott. A ronin megorzongott, amikor meglátta.

Hát, most már bele kell vetned magad – suttogta a nő a tudatában.

Az imént még édeskés tea szempillantás alatt megkeseredett a szájában. Egy kicsivel szorosabban fogta a csészét, nehogy elejtse. Nem volt oka kételkedni, hogy mit lát.

De valamiért még most is ott maradt, ahol volt. Talán azért, mert legalább egy éve nem került szembe egyetlen prédával sem. Talán azért, mert még nem kapott bizonyítékot arra, hogy ki az a sötét öltözetű idegen. Végül is pusztán a külseje és a testtartása alapján nem ismerte fel a láthatatlan arcú teremtményt – jöllehet a megérzései azt súgták, hogy fel kellene ismernie.

Mintha valaha is hazudtam volna neked. Ki más lehet?

A ronin nem tudta. De továbbra sem mozdult. A világ nélküle forgott tovább a tengelyén.

A trandoshi immár a tér közepén állt, fekvő testek között, a kardot és a naginatát csapásra készen tartva. Hegyes fogait kivillantva vicsorgott, és a banditák páncélosa felé fordult.

– Add meg magad! – kiáltotta a gépen álló alaknak. – És akkor talán életben hagyunk!

A fekete köpenyes bandita a vállához emelte a botját, és gúnyos hangon válaszolt:

– Súlyos tévedésben vagy!

– Micsoda? – mordult fel a trandoshi.

– Nektek kell megadnotok magatokat – felelte a fekete alak –, bár akkor is megöllek titeket!

Alig fejezte be a mondatot, amikor a tér szélén várakozó protokollroid trágár átkokat szórva tüzet nyitott a forgócsöves ágyújával. A bandita szempillantás alatt kinyitotta és aktiválta a fegyverét.

A botja végéből hat vörös energiapenge meredt ki sugárirányban, így az egész úgy nézett ki, mint egy fényesen ragyogó, csodaszép virág. Megpörgette a botot a hossz tengelye mentén, és így a pengék izzó fénypajzsot teremtettek előtte, ami szétszórta a felé száguldó tölteteket.

– Vörös pengék... Ez egy Sith! – kiabálta a protokollroid.

A baljós figyelmeztetésre mindenki felfigyelt.

A védelmezők egyszerre tüzet nyitottak, de éppen ez a sietség jelezte, hogy megrettentek. Már nem azért harcoltak, hogy győzzenek, hanem azért, hogy életben maradjanak. Kétségtől híven emlékeztek még a háborúra és arra a szörnyű pusztulásra, ami minden egyes Sith harcos útját szegélyezte.

A bandita az összes lövést hárította, szédítő sebességgel forgó fegyvere vörös fénnel ragyogó esernyőnek látszott. Egy töltet lepattant a pajzsáról, és pár pillanattal később belevágódott a teaházba.

A ronin olyan gyorsasággal mozdult, amelyet évek óta nem tapasztalt magától. Az egyik pillanatban még az alacsony asztalnál ült, a következőben pedig a teaház előtt állt, a megdőlt fenyőfa mellett. Hátrapillantott, és füstöt, valamint törmeléket látott. A robbanás szabálytalan alakú lyukat vágott az épület falába. A ház gazdája odabent feküdt a padlón, de a ronin – hála az isteneknek – nem érezte a megégett hús bűzét.

De a megperzselődött fém szagát igen, és ez egy másik ügy volt.

B5-56 az öreg sullusti mellett hevert, összevissza rángatózott, a kalapja elferdült, és félig lefordult a kupolájáról. A burkolatán kék kisülések cikáztak. A ronin azt érezte, hogy egy régről ismerős forróság ébred a bensőjében, majd felkúszik a fejébe, de ő közben megborzongott.

Túl sokáig várt.

Megmondtam neked, nem? – suttozta a nő indulatosan. Akármit érzett a ronin iránt, B5-höz máshogy viszonyult.

– U-uram, most... most mit... – dadogta a teaház gazdája, de elhallgatott. A megdöbbenés megbénította, és nem jutott eszébe,

hogy elrejtőzzön a ház mélyén, hát még az, hogy bemeneküljön az erdőbe.

– Most jól figyelj rám! Mit gondolsz, képes vagy helyrehozni a társamat? – kérdezte a ronin, majd felvett egy teáskannát a padlóról, és miután a sullusti bizonytalanul bólogatott, tovább beszélt: – Akkor láss munkához! Mire ebben a kannában felforr a víz, a droidom teljesen működőképes legyen!

A teaház gazdája tágra nyitott szemmel bámulta a ronint, majd B5-re nézett. Pár pillanatig várt, mintha gondolkodott volna, majd bólintott egyet, aztán még egyet, és megszólalt:

– Igen! Igen, természetesen.

Úgy veszem észre, maradt még benned valami az egykori parancsnokból – állapította meg a nő.

A ronin odadobta a kannát az öregnek, biccentett egyet a fűtődroid felé, és minden további szó nélkül elhagyta a teaházat. A nő megjegyzése továbbra is ott keringett a tudatában, és azon kapta magát, hogy nincs bátorsága választ adni rá.